

דף סג.

עין משפט א.

יו"ד סימן רלד פעיף עא

עא אמרה: קונם שאיני עושה על פיך, יפר אע"פ שהיא משועבדת לו, שמא יגרשנה ואז יחול הנדר ולא יוכל להחזירה, הלכך קרינן ביה השתא דברים שבינו לבינה. (ודוקא שאמרה: יקדשו ידי לעושיהם) (בית יוסף וטור וש"ס ופוסקים ועיין באבן העזר סימן פ"א).

אה"ע סימן פא פעיף ב

ב ג. האשה ^ב שאמרה יקדשו ידי לעושיהן, או שנדרה שלא יהנה בעלה ממעשה ידיה לאו כלום הוא, דמשועבדים הם לבעל, אבל הוא צריך להפר לה ^ל שמא יגרשנה ותהיה אסורה לחזור לו.

עין משפט ב.ג.

אה"ע סימן לח פעיף יב

יב יב. אמר לה התקדשי לי בפרוטה ע"מ שאדבר עליך לשלטון, או ע"מ שאעשה עמך כפועל, אם יש עדים שעשה כן, מקודשת ודאי ^מ, ואם אין עדים מקודשת מספק.

עין משפט ד.

אה"ע סימן לח פעיף יג

יג יג. לא נתן לה כלום ואמר לה התקדשי לי בשכר שאדבר עליך לשלטון, או שאעשה עמך, כיון שישנה לשכירות מתחלה ועד סוף, הוי ליה מקדש במלוה ואינה מקודשת.

כ. נדרים פ"ה ע"ב ושם בכתובות נ"ט ע"א. ולרמב"ם אף באמרה קונם סגי דבקונם מהני לאסור דבר שלא בא לעולם ועיין בח"מ מתי החלות.

ל. ואף דהנדר חל רק לאחר הגירושין, מ"מ יכול להפר לה והר"ן הוסיף עוד טעם דמפר בלי הטעם שמה יגרשנה, אלא שמא תאמר לו איני ניזונית ואיני עושה ועיין בח"מ ס"ק ו'.

מ. ואם היא מודה שדיבר לשלטון או עשה עמה בפועל הודאתה כעדים. ואם היא מכחישתו בודאי, אינו נאמן לגבי דידה לאוסרה. ואם אמרה איני יודעת בזה פסק כאן דספק מקודשת, ובסוף הסי' כתב בהגה"ה כל זמן שלא מכחישתו מקודשת.

אה"ע סימן לח סעיף ה.ט.י.יא

עין משפט ה.ו.

ח ט. האומר לאשה הרי את מקודשת ע"מ שירצה אבי, רצה האב מקודשת למפרע¹, לא רצה אינה מקודשת. וי"א דהאומר ע"מ שירצה, דינו כאומר ע"מ שלא ימחה².

ט י. אמר לה ע"מ שלא ימחה אבי ושמע ומיחה אינה מקודשת. אבל שתק ולא מיחה או שמת, הרי זו מקודשת³. מת הבן ואח"כ שמע האב, מלמדין אותו למחות, כדי שלא תיפול לפני יבם⁴.

י יא. אמר לה ע"מ שישתוק אבא, אם שתק בשעת שמיעה, מקודשת אע"פ שחזר ומיחה⁵. ואם מיחה בשעת שמיעה, אע"פ שחזר ונתרצה אינה מקודשת⁶. מת האב עד שלא שמע מקודשת. ואם אמר ע"מ שלא ימחה, כל זמן שימחה נתבטל התנאי אפי' נתרצה בשעת שמיעה. וי"א דאם אמר הן פעם אחת שוב אינו יכול למחות.

יא מת הבן, מלמדין את האב שימחה, כדי שלא תזקק ליבם.

ג. או ששתק האב או שמת לפני ששמע, ובמת האב בטלו הקידושין מיד, אבל בלא רצה או ששתק אינם יוצאים מידי ספק כל זמן שהאב חי, דאולי יאמר הן אחרי שאמר לאו או ששתק, כ"כ הח"מ ס"ק י"א, ובשו"ע סעיף י' דכל תנאי התלוי בקום ועשה ולא קבע לו זמן הוא לעולם, ועיין בח"מ ס"ק י"ד.

ס. וי"א שדינו כאומר ע"מ שישתוק, טור בשם אביו הרא"ש, וי"א הראשון זהו הראב"ד. ע. במת מקודשת ודאי, אבל בשתק ולא מיחה ספק מקודשת, שמא ימחה, ואפי' נתרצה פעם אחת אולי ימחה ונתבטלו הקידושין, והמ"מ כתב דע"מ שלא ימחה שכתב הרמב"ם כולל ג"כ ע"מ שישתוק, ובשתיקה מיד נתקיים התנאי, ע"כ כתב שמע אחרי שמת הבן. עיין בח"מ.

פ. רק בע"מ שלא ימחה אם מת הבן קודם ששמע האב מלמדין אותו למחות, אבל בע"מ שירצה אבי ומת הבן, אין מלמדין האב לומר שאינו רוצה דשמא אח"כ יגיד הן ויקלקלה, עיין בח"מ ס"ק י"ב ואין לה תקנה בע"מ שירצה אב כל זמן שחי האב, אלא בחליצה. כ"כ בח"מ.

צ. אבל אם לא היה בביתו כששמע וכשבא לביתו מיחה הוי מחאה, דמה ששתק בתחילה, משום דלא היה בביתו. כך משמע מריב"ש סי' י"ד סקנ"ג.

ק. אינה מקודשת, כיון שכל האומר ע"מ שישתוק כאילו קבע זמן לשתיקתו, וכאילו אמר ע"מ שישתוק מיד כשישמע, ואם לא ישתוק אלא ימחה מיד נתבטלו הקידושין, ושוב לא יועיל ריצוי כי עבר הזמן. כ"כ בח"מ ס"ק ט"ז.

דף סג:

עין משפט א. אה"ע סימן לז סעיף כא

כא. כב. בא אחד ואמר אני קדשתיה נאמן ומותרת לו^ר, כיון שהאב אומר איני יודע למי. וכשכונסה אינו צריך לקדשה, אבל אם האב מכחישו יש מי שאומר שאינו נאמן אפי' להצריכה גט^ש.

עין משפט ב. אה"ע סימן לז סעיף כג

כג. כד. בא אחד וכנסה, ואח"כ בא אחר ואמר אני הוא שקדשתיה, אינו נאמן לאוסרה עליו^ת. וי"א דאפי' לא כנסה ממש אלא כיון שהתירוה ליכנס ככנסה דמי.

עין משפט ג. אה"ע סימן לז סעיף כב

כב. כג. אם באו שניים וכל אחד אומר אני קידשתיה, שינהם נותנים גט^א. ואם רצו אחד נותן גט ואחד כונס, וצריך קידושין מזה שכונסה, מאחר שנתגרשה כבר מאחר.

עין משפט ד. אה"ע סימן לז סעיף כד

כד. כה. האשה שאמרה קידשתי את עצמי ואיני יודעת למי, ובא אחד ואמר אני קדשתיה נאמן ליתן לה גט להתירה לעלמא, אבל לא לכונסה^ב,

ר. משום דמרתת לשקר שמא האב יכחישו ויאמר, לא אתה קידשתיה, וכתב הר"ן אע"פ שאין דבר שבערוה פחות משניים היינו להוציאה מחזקתה אבל כאן זה מעמידה בחזקתה שהיא אשת איש אלא שאומר שנתקדשה לו.
ש. טור.

ת. אבל אם השני הביא שני עדים שהוא קידשה, אע"פ שהאב מכחיש את העדים אין נאמנות של האב מועיל נגד העדים, ואסורה לשניהם לבעול ולבעל. כ"כ הח"מ והב"ש.
א. ואז מותרת לכל אדם, ואם קדם אחד וכנס לפני שחבירו יתן גט, מוציאין ממנו. ואפי' הראשון יתן גט אח"כ, מוציאין מזה שכנסה באיסור, ואסורה א"כ גם לשני, משום שמא ביאת הראשון ביאת איסור ואסורה לבעול ולבעל, כ"כ הח"מ והב"ש.
ב. אפי' אחר שנתן לה גט, ואף שהיא מותרת לכל אדם אפ"ה אסורה לו, דיש לחוש לקנוניא כ"כ הח"מ בס"ק מ"א.

ואם כנסה אין מוצאין מידו, ואם יש עד אחד שהוא קידשה מותר לכונסה לכתחילה.^ג

אח"ע סימן לז סעיף כג

עין משפט ה.

כג. כד. בא אחד וכנסה, ואח"כ בא אחר ואמר אני הוא שקדשתיה, אינו נאמן לאוסרה עליו.^ד וי"א דאפי' לא כנסה ממש אלא כיון שהתירוה ליכנס ככנסה דמי.

ג. ואם שניים באים וכל אחד אומר אני קדשתיה לא מהני עד אחד המסייע, ורק באין אדם מכחישו מהני עד אחד המסייע, כ"כ הח"מ וכתב הב"ש בס"ק נ' דאין זה מוכרח ויותר מסתבר כיון שהיא לא הוחזקה בא"א, מהני עד אחד כמ"ש ביור"ד סי' קכ"ז.
ד. אבל אם השני הביא שני עדים שהוא קידשה, אע"פ שהאב מכחיש את העדים אין נאמנות של האב מועיל נגד העדים, ואסורה לשניהם לבועל ולבעל. כ"כ הח"מ והב"ש.